

[Kjelgaard]

særlige indkomstskat er lempet en lille smule på enkeltområder. Afskrivningsreglerne er forbedret lidt. Medarbejdende ægtefællers skattemæssige situation skal forbedres. Mindre virksomheders arbejde med administration af de mange byrder, det offentlige pålægger dem, f. eks. ATP, kildeskat, moms osv., skal samordnes og honoreres på en eller anden måde. Staten må påtage sig sin del af ansvaret for forsikringen af højt beskattede varer, f. eks. tobak og spiritus. Det er urimeligt, at forretninger, der får deres varelager stjålet, også hæfter for den afgift, varerne er pålagt.

Byerhvervene skal ligestilles med landbruget med hensyn til konsulentordninger. Den særlige indkomstskat vedrørende goodwill, fast ejendom, aktier m. v. skal lempes for at give rimelige vilkår ved forretningsoverdragelse eller generationsskifte. Der skal skabes erstatningsmuligheder for indehavere af forretninger, der mister deres næringsgrundlag gennem offentlige vej- eller byplandispositioner. Der kunne nævnes mange andre ting.

Boligområdet stilles der i vor tid store krav til, men spørgsmålet er, om det netop ikke er en af årsagerne til vore enorme økonomiske vanskeligheder. En beskeden sænkning af boligstandarden kunne efter min mening måske være med til at hindre virksomhedslukninger.

Men vores altoverskyggende problem er vores omkostningsniveau, og det vil primært sige vores lønniveau og vores renteniveau. Jeg siger ikke, at nogle af os får for meget i løn i forhold til de priser og de skatter, vi må betale, men vi får det i forhold til de lande, vi skal konkurrere med, og det er det alvorlige. De priser, vi må betale, er for høje, fordi omkostningerne er det. Skatterne, vi må betale, er for høje, fordi den offentlige sektor er blevet alt for stor. Lønningerne er for store, fordi vi skal betale alle de andre ting, og fordi vi alle sammen mere eller mindre stiller krav til hinanden og til det offentlige.

Det er en ond cirkel, vi befinder os i, og der skal efter min mening meget utraditionelle midler til at komme ud af den. Når det kommer til stykket, er erhvervslivet, og det vil primært sige produktionen, alene om at betale de skatter og afgifter, der skal betales til det offentlige, og alene om at forsøge at bringe os ud af de økonomiske vanskeligheder, vi befinder os i.

Derfor vil jeg gerne spørge kommunisterne: Vil I være med til at forhindre virksomhedslukninger ved at moderere jeres krav i fremtiden? Vil I være med til at forhindre virksomhedslukninger ved at afstå fra at bruge udemokratiske midler for at få jeres krav igennem? Vil I være med til at hindre virksomhedslukninger ved at give erhvervslivet bedre vilkår? Vil I være med til at fjerne frykten for fremtiden? Vil I være med til at sikre tilstrækkelig energiforsyning i fremtiden? Vil I reducere jeres krav til det offentlige? Kort sagt: Vil I opgive jeres drøm om et socialistisk Danmark?

Hvis I kan svare positivt på disse spørgsmål, så tror jeg, at der er håb forude, og så vil mange virksomheder få endnu større mulighed for at overleve. I modsat fald bærer I jeres del af ansvaret.

Jeg vil gerne sige om det dagsordensforslag, der er stillet af hr. Askjær Jørgensen, at det har et indhold, der dækker det konservative folkepartis opfattelse. Det gjorde vi gældende, allerede da den socialdemokratiske regering fremkom med sit forslag om ØD i samlingen 1972-73. Ved den lejlighed stillede vi et dagsordensforslag, der opfordrede til den kommissionsbehandling af medejendomsret, som man dengang afviste, men som vil finde sted nu. Men vi har altid, både dengang og senere, sagt, at ØD med en central fond aldrig vil få vores stemmer. Vi tager afstand fra denne tanke.

Therkel Christensen (CD):

På centrum-demokraternes vegne må jeg først påpege, at der kan være mange årsager til lukning af virksomheder eller til, at der opstår betalingsvanskeligheder og likviditetskriser i disse.

Naturligvis er det rigtigt, at der kan være ledelsesproblemer, især nok i de virksomheder, der op til begyndelsen af 1970'erne ved en enorm indsats af dygtige håndværksmestre har udviklet sig til industrivirksomheder med salg såvel til hjemmemarkedet som til eksport. Hvis man i sådanne virksomheder ikke i tide har sikret sig den fornødne ekspertise, har dette helt naturligt medført, at man har fået en forringet chance for at overleve efter den konjunkturedgang, vi oplevede med starten af oliekrisen i 1973-74.